

Bror vet

TEKST

Eilert Ringdal

PSY
KOL
OGI

PUBLISERT 5. september 2009

Jeg er snart ferdig med profesjonsstudiet i psykologi. Hvor mye kan jeg engasjere meg i en psykologisk utredning i min egen familie? Lillesøsteren min utredes hos BUP. Jeg har informasjon om familien min som er relevant for BUP-psykologens utredning. De sikter seg inn på en diagnose for lillesøsteren min som jeg er uenig i. Konsekvensen er at hun fremdeles ikke får den hjelpen jeg tror hun trenger.

Jeg ønsker ikke å blande meg inn i psykologens diagnosesetting eller avgjørelser, men jeg ønsker å gi ham den informasjonen jeg sitter på. Moren vår ønsker ikke at jeg skal koples inn i saken, men søsteren min (som er 15 år) ønsker at jeg skal snakke med psykologen. Jeg er veldig usikker på retten min til å involvere meg. Jeg har sagt til søsteren min at hun må be psykologen om å ringe meg, fordi jeg ikke kan ta kontakt selv. Alt jeg vet om søsteren min, er som familiemedlem, og er til dels intime og personlige ting om min familie. Hva har jeg lov til, hva har jeg rett til, og hva er riktig fremgangsmåte?

Storebror

Du er her kun bror av en pasient. Du skal ikke diagnostisere din søster. Dersom du blir kontaktet av psykologen for å gi informasjon, så kan du gi informasjon, som bror. Men merk at du ikke er, eller skal utgi deg for å være, psykolog for eller i noe profesjonelt forhold til din søster. Du skal derfor ikke diagnostisere din søster, men kun gi den informasjon du mener er relevant.

Du er ikke pliktig til å gi informasjon. Du må selv vurdere om det er hensiktsmessig – av hensyn til deg selv eller din søster – å gi informasjon. Den informasjon du gir, vil bli ført inn i din søsters journal og er gjenstand for innsynsrett. Siden du her ikke har rollen som profesjonell, så er det fullt mulig for deg aktivt selv å oppsøke behandleren med informasjon. Men en slik egeninitiert handling vil ofte avstedkomme reaksjoner fra enten pasienten eller andre pårørende. Dette kan være reaksjoner som kan gjøre totalsituasjonen vanskeligere for deg eller pasienten (din søster). Tenk derfor nøye igjennom dette før du eventuelt går til et slikt skritt. Din situasjon er et eksempel på de vanskelige avveiningene familie og pårørende er i. En ønsker å hjelpe, men det er ofte begrenset hva en ut fra en totalsituasjon faktisk kan gjøre.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 46, nummer 9, 2009, side

TEKST

Eilert Ringdal, Forhandlingsjef i Psykologforeningen